

OPINIE SEPARATĂ

expusă în temeiul articolului 27 alin. (5) din Legea cu privire la Curtea Constituțională nr. 317 din 13 decembrie 1994 și articolului 67 din Codul jurisdicției constituționale nr. 502 din 16 iunie 1995

1. Prin Decizia nr. 137 din 13 septembrie 2021, Plenul Curții Constituționale a confirmat Decizia nr. 136 din 6 septembrie 2021 referitoare la cererea de suspendare a acțiunii unor prevederi din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în redactarea Legii nr. 102 din 24 august 2021.

2. Potrivit Plenului Curții, în cererea de suspendare autorul sesizării s-a limitat la enumerarea unor riscuri, dar aceasta nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare în vederea suspendării acțiunii actului sesizat (a se vedea DCC nr. 137 din 13 septembrie 2021, §§ 12-13). În opinia Plenului Curții, la prima vedere, din argumentele autorului sesizării referitoare la suspendarea dispozițiilor contestate, Curtea nu poate reține afectarea vreunui domeniu prevăzut de articolul 25¹ alin. (2) pct. 1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și de articolul 7¹ alin. (2) pct. 1) din Codul jurisdicției constituționale. Plenul Curții a confirmat că nu există motive pentru a dispune suspendarea acțiunii dispozițiilor legale contestate (a se vedea DCC nr. 137 din 13 septembrie 2021, §§ 16-17).

3. Nu susțin această decizie din următoarele considerente.

4. Examinând *prima facie* sesizarea respectivă în partea ce ține de dispunerea suspendării, rețin, pe de o parte, că în cazul în care acțiunea Legii contestate nu va fi suspendată, aceasta ar putea fi pusă în aplicare și ar putea produce efecte asupra unor autorități publice de rang constituțional (*i.e.* Consiliul Superior al Procurorilor și Procurorul General). Astfel, de exemplu, Legea contestată ar putea produce efecte asupra componenței și, drept consecință, asupra activității Consiliului Superior al Procurorilor, autoritate care, potrivit articolului 125¹ alin. (1) din Constituție, este garantul independenței și imparțialității procurorilor. De asemenea, aplicarea unor prevederi din Legea contestată ar putea produce efecte asupra mandatului Procurorului General, mandat constituțional, protejat de articolul 125 din Constituție. În plus, reieșind din jurisprudența Curții Constituționale, chiar dacă, ipotetic, Curtea va constata neconstituționalitatea Legii contestate, hotărârea ei nu va influența, sub aspect constituțional, eventuala încetare a mandatului Procurorului General (a se vedea, *mutatis mutandis*, HCC nr. 13 din 21 mai 2020, §§ 75-83; HCC nr. 17 din 10 iunie 2021, § 69).

5. Pe de altă parte, în cazul suspendării acțiunii prevederilor Legii contestate, componența Consiliului Superior al Procurorilor nu va putea fi modificată, iar mandatul constituțional al Procurorului General nu va putea înceta, eventual, în baza unei legi contestate în fața Curții Constituționale. Mai mult, suspendarea acțiunii Legii contestate ar elimina din discuție problema referitoare la mandatul unor membri ai

Consiliului Superior al Procurorilor care a încetat sau a fost obținut, eventual, în baza unei legi care poate fi declarată neconstituțională.

6. În baza acestor raționamente, consider că suspendarea Legii contestate are, sub aspect constituțional, mai multe beneficii decât soluția nesuspendării ei (a se vedea, *mutatis mutandis*, DCC nr. 137 din 7 decembrie 2020, § 11).

7. Cu privire la domeniul afectat de Legea contestată, având în vedere faptul că aceasta se referă la autorități de rang constituțional, soluția suspendării este necesară pentru a evita prejudiciile și consecințele negative iminente pentru ordinea constituțională (a se vedea articolul 25¹ alin. (2) pct. 1) lit. h) din Legea cu privire la Curtea Constituțională; articolul 7¹ alin. (2) pct. 1) lit. h) din Codul jurisdicției constituționale). Astfel, riscul eventualei modificări a componenței Consiliului Superior al Procurorilor și riscul unei eventuale încetări a mandatului constituțional al Procurorului General în cazul nesuspendării Legii contestate se înscrie în temeiurile de suspendare referitoare la „eventualele prejudicii și consecințe negative iminente și ireparabile ale aplicării Legii contestate” stabilite în jurisprudența Curții (a se vedea DCC nr. 42 din 30 aprilie 2020; DCC nr. 43 din 14 mai 2020; DCC nr. 80 din 2 iulie 2020; DCC nr. 137 din 7 decembrie 2020; DCC nr. 149 din 21 decembrie 2020).

8. În baza celor menționate *supra*, consider că Plenul Curții Constituționale trebuia:

(i) să nu confirme Decizia nr. 136 din 6 septembrie 2021 referitoare la cererea de suspendare a acțiunii unor prevederi din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în redactarea Legii nr. 102 din 24 august 2021;

(ii) să admită cererea de suspendare a acțiunii articolelor 17 alineatele (14), (15) și (16), 18 alin. (4), 27¹, 31¹, 52¹, 55¹, 58 alineatele (7) și (8), 69 alineatele (1) și (2) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în redactarea Legii nr. 102 din 24 august 2021, depusă de domnul Alexandr Stoianoglo, Procuror General al Republicii Moldova;

(iii) să suspende acțiunea articolelor 17 alineatele (14), (15) și (16), 18 alin. (4), 27¹, 31¹, 52¹, 55¹, 58 alineatele (7) și (8), 69 alineatele (1) și (2) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în redactarea Legii nr. 102 din 24 august 2021, până la soluționarea în fond a cauzei.

Judecător al Curții Constituționale

Serghei ȚURCAN

13 septembrie 2021